

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget
vedtoges enstemmigt med 133 stemmer.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Tredje behandling af:

Forslag til lov om samfundets nødværge mod livsødelæggende terrorisme [af Glistrup (FP) m. fl.].

(Lovforslag nr. L 86. Fremsat 8/11 77. Første behandling 2/12 77. Betænkning 3/2 78. Anden behandling 7/2 78).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Kjærulff-Schmidt (FP):

Jeg skal på fremskridtspartiets vegne gøre opmærksom på, at dette lovforslag ikke er fremskridtspartiets forslag. Det fremgår klart af bemærkningerne til lovforslaget, at fremskridtspartiet ikke går ind for dette lovforslag, og det fremgik også ganske tydeligt af det, der blev sagt ved første behandling.

Dagspressen har fortalt det, partierne har forstået det, men Radioavisen omtalte i tirsdags forslaget som fremskridtspartiets forslag, og det er grunden til, at jeg nu igen har præciseret, hvordan det forholder sig.

Efter min opfattelse strider forslaget mod de bestræbelser, der såvel her i landet som internationalt udfoldes for at styrke menneskerettighederne og humanisere strafferetsplejen, og der er for mig at se ikke under udvalgsbehandlingen fremkommet nogen oplysninger eller fremsat synspunkter, som ændrer det mindste ved det indtryk, lovforslaget efterlod ved første behandling.

Jeg vil tilføje, at jeg håber, at det flertal, som i dag manifesterer sig så stærkt imod

lovforslaget, også vil være til stede, når der i nær fremtid skal behandles et tværpolitisk forslag fremsat af min partifælle hr. Jørgen Junior og en række medlemmer fra andre partier om afskaffelse af de sidste reminiscenser af dødsstraf i dansk lovgivning.

Det vil efter min opfattelse være enormt hyklerisk, hvis de ordførere og de partier, der har kritiseret hr. Glistrup og brugt stærke ord om lovforslaget om terrorisme, om 3 eller 4 uger her fra talerstolen skal til at finde undskyldninger for, at de i visse tilfælde mener, at dødsstraffen er velbegrundet og retfærdig.

Glistrup (FP):

Landene omkring Danmark har igennem de senere år været ude for adskillige terrormareridt efter hinanden. Og hvad gør vi så herhjemme? Ja, folketingets flertal optræder i denne sag således, som folketingets flertal efterhånden har fået fuldstændig for vane: det står uden nogen som helst løsninger på tidens problemer. Man er i de partier, som dominerer folketinget i dag, født i tidligere generationer, og derfor fejler man bare problemerne ind under gulvtæppet. Det gjorde man ved afstemningen i forgårs, det gjorde man ved afstemningen i går, og det agter man efter udvalgsbetænkningen at gøre igen ved afstemningen i dag.

Vi må se i øjnene, at vi kan komme i den situation her i landet, at vi har folk af fareklasse Andreas Baader, Ulrike Meinhof, Gudrun Ennslin, eller hvem der kan være tale om, siddende i Ringe statsfængsel, i Vridsløselille, i Horsens tugthus eller andre steder, og vi må gøre os klart, at så står vi over for en problemstilling, som i allerhøjeste grad fortjener, at folketinget virkelig har gennemdrøftet den, virkelig har fundet ud af, hvad vi vil gøre i den situation, så vi ikke skal til nogle ulykkelige improvisationer. Det er det, der lægges op til, når man bare uden videre går over til næste punkt på dagsordenen, uden at man har fået taget nogen forholdsregler over for den situation, der kan udvikle sig.

Selvfølgelig er det således, at dødsstraffen i den slags ekstreme tilfælde ikke kan give os 100 pct. garanti for, at vi bliver fri for noget sådant i Danmark, men vi kan i hvert tilfælde ved gennemførelse af det forslag, der nu skal til afstemning, opnå, at der bliver ringe-

[Glistrup]

re risiko for, at den slags forhold kommer til at udspille sig på dansk territorium, og at vi derfor kan blive fri for at skulle belastes med disse spørgsmål.

Hvis det skulle indtræde, at vi har folk af den type siddende i danske fængsler, er virkningen ganske givet, at en panikbølge vil brede sig ud over hele befolkningen, og vi må se i øjnene, at der vil være adskillige uskyldige mennesker, der bliver dræbt, hvad enten det sker ved befrielsesaktioner, eller det sker som følge af, at vi ikke har andet at stille i stedet end at lave et mægtigt bevæbnet sikkerhedskorps rundt omkring i Danmark, der skal bevogte så at sige alt, togforbindelser, busforbindelser, skoler, politikere, industriledere, og hvad der nu ellers skal bevogtes, med den følge ganske givet, at vi i stedet for at henrette 1 eller 3 terrorister vil opnå, at en snes eller flere danske ganske sikkert uskyldigt bliver dræbt ved fejltagelser, ved vådeskudsulykker, efter hvordan tingene kan udvikle sig.

Det er fuldstændig forkert, når hr. Kjærulff-Schmidt siger, at dette forslag har noget at gøre med at humanisere eller ikke humanisere strafferetsplejen. Dette forslag er et forslag, der imødegår en ganske og aldeles speciel situation, som er opstået igennem de senere års udvikling, og som kan medføre, at vi kommer ind i nogle skrækkelige antihumaniseringsbølger her i Danmark, hvis man ikke følger forslaget, således som det er udformet.

Der er intet inhumant i en strafferetspleje, som måske 3 eller 7 gange i løbet af et århundrede kommer til at henrette mennesker, der i den grad har sat sig uden for samfundet, og som i den grad skaber terror og usikkerhed og forårsager drab og invalidisering af medmennesker, personer i grupper som dem fra den røde japanske hær og som dem, der har arbejdet nede i Vesttyskland.

Men forholdet er altså det, at for at beskytte disse meget, meget afsporede, sjælsforstyrrede mennesker vil man udsætte 5 millioner danskere for nogle enormt vidtrækkende risikomomenter, som overhovedet ikke er til at overskue, og som vil stå på, hvis man virkelig vil fastholde sin afvisning af dette forslag, i årevis, for jeg går ud fra, at man formentlig efter gældende lov vil idømme de pågældende 10-15-20-25 års fængselsophold. Og et fængselsophold af den varighed vil

sige, at vi skal leve fuldstændig som i en militærlejr i Danmark, i hele det danske samfund, i perioder på 10-15-20-25 år. Det er virkningen af, at folketinget nu forkaster dette lovforslag.

Det er en særdeles inhuman holdning, man indlader sig på, når man går imod et forslag af denne karakter, og det har jo vist sig under udvalgsbehandlingen, at der hverken er tekniske eller andre holdbare indvendinger af nogen som helst art mod den måde, som man har afbalanceret løsningen af dette meget vanskelige problem på i det lovforslag, som nu kommer til afstemning.

Uwe Jensen (Ribe a.) (FP):

Jeg går nødig ind på teorien om vold mod vold, hvad angår bekæmpelse af terrorismen, men jeg ser ingen bedre løsning end indførelse af dødsstraf som eneste middel mod den helt nye forbrydelsestype, der ikke bringes til ophør ved, at gerningsmændene frihedsberøves.

Det ulykkelige ved den nuværende bekæmpelse af terrorismen er, at blot nogle få hundrede terrorister kan bringe et demokratisk samfund ud af fatning. Fanger man forbryderne, prøver andre blot at få dem fri ved en ny forbrydelse, og samtidig må demokratiet se sig selv gøre indhug i borgernes rettigheder med øget kontrol for at komme terrorren i forkøbet. For hver gang samfundet strammer sin politikontrol og giver efter for sin terrorangst, kommer terroristerne nærmere deres mål.

I længden vindes en indre krig mellem stat og terrorister af den part, som har befolkningen med sig, og i længden vinder staten kun, hvis den nægter at lade sig lokke henimod den politistat, som det er terroristernes mål at skabe.

Terroren er afskyelig og skal bekæmpes, men prisen skal ikke være en aflivning af den frihed, der giver hele demokratiet en mening, for hvis det lykkes terroristerne at provokere samfundet og dets ledelse til at tage forholdsregler, der betyder en indskrænkning af grundlovens rettigheder og en ændring af de retsstatslige principper, så er der skabt baggrund for den lille gruppes mål: at ødelægge det demokratiske samfund.

Vi må være på vagt over for de grupper, der ikke godtager demokratiske beslutninger.

[Uwe Jensen (Ribe a.)]

Jeg ønsker ingen politistat, men terrorismen må bekæmpes effektivt. Det er ganske enkelt demokratiets fremtid, som står på spil, og derfor støtter jeg forslaget til lov om samfundets nødværge mod livsødelæggende terrorisme.

Wilhjelm (VS):

Det er da lykkeligvis sådan endnu, at det ikke er nødvendigt at tage en stor debat om hr. Glistrups forslag, og at det kunne stå med de ting, vi sagde ved første behandling. Jeg skal ikke bryde dette mønster undtagen for én kort bemærkning, som direkte er affødt af første behandling.

Så vidt jeg husker, havde jeg en enkelt rosende bemærkning om hr. Glistrups forslag ved første behandling, nemlig den, at man ikke, som det så tit sker nu om dage, brugte terrorismebegrebet i flæng, men prøvede at definere det nogenlunde afgrænset og lade dette forslag gælde i tilfælde, hvor folk var taget på fersk gerning. Det gør os ikke mindre modstandere af det, men jeg bliver alligevel nødt til at tilbagekalde den rosende bemærkning fra første behandling, for det, hr. Glistrup har sagt her i dag, med de konkrete eksempler han har nævnt med navns nævnelse, betyder, at man laver det i flæng, det betyder, at man ikke engang laver summarisk retspleje, men uden nogen form for retsprøvelse en dødsstraf. Ikke et eneste af de konkrete eksempler, hr. Glistrup har nævnt, opfylder den betingelse, han selv ellers har stået og talt om på møder rundt omkring, at folk skulle være taget på fersk gerning.

Hvis de konkrete eksempler, hr. Glistrup her har nævnt i tilslutning til sin temmelig forkvaklede måde at søge at løse nogle problemer på, skal stå som eksemplerne, betyder det rent faktisk, at hr. Glistrup og forslagsstillerne med dette forslag vil tillade, at der gennemføres dødsstraf uden retsprøvelse for folk, der bare er hængt ud af Springerpressen, for folk, som politiet har nogle sigtelser imod, men sigtelser, som ikke er prøvet, og uden at der er nogen form for almindelig rettergang. Det gør altså, at den lille bitte bitte pæne omtale af dette forslag, som jeg kom med ved første behandling, fordi jeg troede på bemærkningerne dengang, end ikke gælder.

Glistrup (FP):

Hvis man ikke skulle have hørt det, vil jeg da lige gentage til belysning af hr. Wilhjelm indlæg, at de tre eksempler, jeg nævnte, var Andreas Baader, Ulrike Meinhof og Gudrun Ennslin. Hvis vi havde haft mennesker af den art siddende i danske fængsler, havde vi været udsat for ting som det, der skete med flyvemaskinen, der landede i Mogadiscio, som det, der skete i den vesttyske ambassade i Stockholm, og lignende udfrielsesaktioner, og det er lige præcis den slags ting, man med dette forslag ønsker at forskåne det danske samfund og den danske befolkning for.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget
forkastedes, idet 17 stemte for, 116 imod.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om folkekirkens lønningsvæsen m. m.

(Lovforslag nr. L 180. Fremsat 26/1 78).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Johan Nielsen (S):

Efter denne alvorlige debat og afstemningen tror jeg, at jeg forstår, hvordan den havebrugskonsulent har følt sig til mode, som hin mindeværdige 9. april fik ordet for at holde et foredrag om emnet: »Hvorfor er vore rødbeder for blege?«

Det forslag, som jeg skal her have den ære at anbefale til vedtagelse, er forslag til lov om ændring af lov om folkekirkens lønningsvæsen m. m. Det er et lovforslag med meget lidt sprængstof. Det består af to afsnit, og det første indeholder et forslag om ændring af de gældende bestemmelser om tilskud til præsteembedernes fællesfond. Det er faktisk en regulering. Den gældende bestemmelse begrænser tilskuddet til 400.000 kr. om året. Den er, så vidt jeg husker, 32 år gammel, så det er vel på tide, at beløbet bliver reguleret. Det skal være til gavn for de sogne, som har